

berg, Dehlenschläger, Heiberg, Herz og Hofstrup. Det har han forlangt, og saa kunne de for Resten for ham spille alle de Øvrige. Og han siger endvidere: Jeg behøver ikke mere end 5 Aar til at holde paa det. Altsaa, naar man fulgte ham, skulde Stykket være frit efter 5 Aar; men vi gaa videre, ledede af den høitærede Minister, thi vi have givet det kgl. Theater 10 Aar til at beholde Stykkerne i. Og hvad de nationale Forfattere angaar, er det jo Tilfældet, som den ærede Minister har fremhævet; det kgl. Theater kan i Virkeligheden ikke holde paa dem efter den nuværende Lov. Hvad Heiberg angaar, da er han fri næste Aar, og Herz om 10 Aar. Hvad Hofstrup angaar, er det jo ganske sikkert, at der kan hengaa længere Tid, inden hans Stykker ville være frie, men 30 Aar efter hans Død ville efter den nuværende Ordning hans Stykker være frie. Selv om det kgl. Theater altsaa ønsker at beholde dem, kan det dog ifølge den nuværende Lovgivning ikke holde paa de Stykker, som det sætter mest Pris paa. Men vi give ved vort Forslag det kgl. Theater en meget stor Mulighed dertil, idet det kgl. Theater, som den ærede Minister fremhævede, vilde efter denne Lov ved at spille det Bedste af disse Forfattere kunne undbrage Privattheatrene i det Hele taget fra at spille det. Men saa talte det ærede Medlem, som om det var den største Ulykke, der kunde passere i dette Land, at andre Theatre spillede de samme Stykker som det kgl. Theater, og det ærede Medlem talte om Hakon Jarl, hvorledes det bør spilles og ikke spilles og ikke bør spilles i Uldue, og det giver jeg ham fuldstændig Ret i, at det kun bør spilles i Tide. Men hvad skulde der være i Veien for, at de andre Theatre ogsaa spillede Hakon Jarl? Hvad kunne ærede Medlemmer, som sætte Pris paa dansk Literatur, paa Dehlenschläger, have imod, at han ikke alene spilles paa det kongelige Theater, som for Resten ikke spiller ham nu? At kun det kgl. Theater maa spille ham er den Tilstand, som det ærede Medlem vil opretholde, medens han vil forbyde Andre at gjøre det. Vi ville have, at det kgl. Theater skal spille Dehlenschläger, hvis det vil beholde ham, og saa for Resten kan det beholde ham i Tid og Evighed; men ellers, hvis Andre tillige kunne spille det, ere vi gaaede ind paa Bestemmelsen om ikke at gjøre det absolut frit, men dog stabe en Mulighed for, at Andre ved Siden af det kgl. Theater ogsaa kunne spille disse Stykker. Er det ærede Medlem saa snøverbjærtet i sin Tankegang lige overfor de Theaterbesøgende, lige overfor Befolkningen i det Hele, at det ærede Med-

lem ikke kan undre andre Menneſter end dem, der komme i det kgl. Theater, at se Dehlenschläger? Vil det ærede Medlem absolut mene, at ikke Andre skulle se Dehlenschläger end dem, der have Raad til at komme i det kgl. Theater? Hvorfor det ærede Medlem vil det, kan jeg ikke forstaa. Det kgl. Theater kan ikke mere spille Dehlenschläger end andre Theatre, tværtimod; men meget mindre. Den Udvikling, man skal faae gennem Opførelsen af Dehlenschläger, kunne Privattheatrene bidrage til ved at spille disse Stykker og opfoetre Skuespillere, som siden komme til det kgl. Theater. Der søger man hen, fordi det er et stort Statstheater, som giver Ære og Fordel at være ved, og i det Hele alt Muligt, hvad Menneſter i den Retning fordrer, og det vil sikkert øve en Tiltrækningskraft, som man ingenlunde paa Grund af denne Lov udsletter, men, som det ærede Medlem fremhævede, akkurat holder vedlige paa samme Maade som før. Det kgl. Theater mister Jørgenting, og de andre Theatre faae Noget. Vi, i Flertallet, unde andre Folk at komme til at se de Stykker, som det kgl. Theater isvrigt kan opføre ligesaa meget, det vil. Jeg skal bede ærede Medlemmer om at huske paa, at vi ikke undbrage det kgl. Theater det Mindste. Det mister sin Eneret, men isvrigt kan det kgl. Theater spille sit Repertoire. Hvis de Stykker, som de Herrer mene ikke træffe Hus i Privattheatrene, ikke kunne spilles af Privattheatrene, fordi de ikke have Kræfter nok, saa spille de dem ikke. Jeg skal dernæst gjøre en formel Bemærkning til det ærede Medlem. Han spurgte, hvorledes disse 10 Aar skulde forstaaes. Jeg tvivler ikke paa, at Enhver, der læser Lovforslaget, maa forstaa, at det bethder 10 Aar efter, saaledes som det staar i Loven (Afbrydelse af Berg). Det ærede Medlem siger, at det er meget for tidligt at tale om Loven, deri har han Ret, men altsaa, som det staar i Lovforslaget, at 10 Aar efter Stykkets Opførelse er Stykket frit, naar det ikke i den Tid er spillet. At det kgl. Theater spiller det igjen, hjælper ikke. Naar der er gaaet 10 Aar efter den sidste Aften, er Stykket frit, saa kan ethvert Theater spille det, naar det er Almeneiendom, eller komme overens med Forfatteren om at spille det. Der er Æved mange Stykker det at lægge Mærke til, at Forfatterne kun ville sælge det til det kgl. Theater, saa komme Privattheatrene ikke til at spille dem. Hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) angaar, skal jeg sige til ham, at jeg tror ganske sikkert ikke, at Eftertrykslovens § 19 kan misforstaaes i Forhold til, hvad der